סיפורה של
דינה דגן

BIANKINI
Village Resort Dead Sea

אנג'לו לוי ביאנקיני

/// מקור השם ביאנקיני

אנג'לו לוי ביאנקיני (Bianchini Angelo Levi) נולד בתאריך 4.8.1877 שנת תרמ"ז בוונציה שבאיטליה.
אביו מיכאל אנג'לו לוי והאם אנריקטה ביאנקיני היו יהודים. שורשי משפחת לוי ביאנקיני ממרוקו.
אנג'לו לוי ביאנקיני היה רב חובל בצי המלכותי האיטלקי, וקצין ימה בצבא איטליה אשר קיבל תפקיד במיסטריון הצי כשהוקמה המשלחת הציונית. ביאנקיני - גנרל איטלקי ציוני, נשלח לארץ ישראל כחבר במשלחת הציונית בתחילת 1918. המשלחת אמורה הייתה לבחון את המצב בארץ ולהכין תוכניות ברוח הכרזת בלפור. הרכב המשלחת היה מכל המדינות הראשיות "עמי הברית". המ־
פקד לוי ביאנקיני נשלח ע"י ממשלת איטליה, כנציג משרד החוץ האיטלקי לייצג את איטליה גם בוועידת השלום. ביאנקיני נתגלה כאדם חרוץ ונאמן שהיה ציוני ואוהב הארץ, ואף היה חבר בוועד הצירים ופעל לקידום עניני היישוב היהודי בארץ ישראל בתחילת דרכה. מטרתו העיקרית הייתה הנחת יסוד יציב לבניית בית יהודי בארץ ישראל, דאגה ליהודי הארץ ולקשר בין ההסתדרות הציונית והיישוב העברי לבין השלטונות הבריטיים בארץ ישראל. אנג'לו לוי ביאנקיני נרצח ב-20 באוגוסט בשנת 1920, י' טבת התר"פ בד־
רעא בגבול עבר הירדן וסוריה. הוא נרצח תוך כדי שוד על רכבת שנסע בה מדמשק לחיפה.
שנה לאחר הירצחו נמצאה גופתו ע"י אחיו, קולונל אכילה לוי ביאנקיני והובא לקבורה בטורינו שבאיטליה. לימים נקרא רחוב על שמו בירושלים בצמוד לבית הכנסת האיטלקי. רח' ביאנקיני מקשר את הרחובות שמאי והלל בעיר, ושם היה ממוקם פאב-מסעדה בשם "ביאנקיני" ברחוב זה אשר נקרא על שמו, וכיום כפר הנופש בים המלח.

ביאנקיני של פעם...

/// ביאנקיני היום

אני דינה דגן ילידת הארץ, ציונית בעלת כפר הנופש ביאניקני בים המלח שראשית הקמתו ב - 15.3.2002, רואה עצמי כממשיכה דרכו של הגנרל אנג'לו לוי ביאנקיני בבנייה ובאהבת הארץ ובהפרחת השממה. את דרכי התחלתי בפאב-מסעדה ביאניקיני בשנת 1995 במרכז העיר ירושלים, צמוד לבית הכנסת האיטלקי ברח' ביאנקיני.

במאי 2001, עם ריבוי הפיגועים בירושלים הוטמן בפאב מטען חבלה רב עוצמה (7.5 ק"ג) והוצא על ידי מהפאב ובכך סוכל פיגוע בו ניצלו חייהם של עשרות נערים ונערות (כ-200 בני נוער). גם אני, כמו בעלי-עסקים רבים בעיר ראיתי את אור הרחובות כבה לאיטו, ובחרתי בשנת 2002 להעתיק את העסק שבבעלותי לצפון ים המלח, אזור המרובה באור, נחת, שלווה ופוטנציאל רב לעשייה חיובית ומועילה. בתור אחת שהצילה וניצלה בעצמה מאירוע טרור, תופעה שמדינתנו מתמודדת איתה יום יום, מצאתי לנכון להקים ולפתח כיזמית נקודת שלווה ואור עבור רבים המחפשים אותה על מנת להרגיע את נפשם. כאדם וכאזרחית האוהבת את מדינת ישראל, אני מאמינה כי אסור לנו לתת לאירועי טרור לפגוע בשגרת ובשמחת חיינו שכן הן החשובות ביותר.

יש לי חלום - להוריש לדורות הבאים עולם טוב יותר, עולם מפויס שנעים לחיות בו. אני מאמינה שאנו אומה קטנה בעלת לב גדול. אני פותחת את ליבי ואת המקום הייחודי הזה לכל העדות והדתות, בתקווה לקירוב לבבות, שיתוף פעולה ודו-קיום. עם תקווה, חזון ואהבה. עשיתי יש מאין, ובניתי לכבודכם גן עדן על חולות ומקום נטוש. הטבע יוצר זריחות של זהב, הרי מדבר בצבע שנהב ומי ים בצבע טורקיז.

ביאנקיני היום...

לדינה,
מזכרת מאירוע בו הצלת חיי עשרות בני נוער בפאב ביאנקיני בירושלים בתאריך 19.05.2001

בהערכה רבה,
נצ"מ יהודה פרץ
רמ"ח מעברים ותשתיות
משטרת ישראל

7.5 קילו של מטען שהמחבל מניח אותו במועדון ביאנקיני בירושלים בשנת 2001

/// סיפור הפצצה

כיום הפיגוע, באותו יום שישי בו קרה המקרה, הייתי בבית עם חברות ולא התחשק לי ללכת לעבודה. הייתה זו הפעם הראשונה מאז שפתחתי את ביאנקיני בירושלים, שהחלטתי לא להגיע לעבודה ביום שישי, שבדרך כלל הוא יום עמוס מאוד אצלנו. חשבתי על כך שהכל מסודר, יש מספיק אנשים במסעדה, ולא ממש צריכים אותי. דיברתי עם הבן שלי שהביע פליאה רבה, משום שמעולם לא עשיתי דבר כזה.

בדיוק לפני שהתחיל סרט בטלוויזיה, ראיתי בחדשות שהרסו בניין כלשהו ברמאללה, ובגלל ההתקוממות שמו עוצר על העיר. לרגע, זה נכנס לזכרוני. ישבתי עם חברותיי, והטלוויזיה כאמור דולקת, דיברתי עם הפאב, וחילקתי את העבודה. לא אמרתי להם דבר על כך שאינני באה כלל, אלא שעוד מעט אגיע. בסביבות השעה עשר בערב, ידיד שלי מתל-אביב התקשר ואמר שהוא בדרך לפאב שלי. הוא מעולם לא היה אצלי, והסכמנו שניפגש שם, הייתה זו ממש יד הגורל.

בסביבות אחת-עשרה מילאתי דלק באוטו מסוג GMC - כשבעים ליטרים דלק, והגעתי לעבודה. החניתי את רכבי בכניסה לפאב. המקום געש באנשים. באותו ערב חגגו שלושה ימי הולדת וצעירים רבים עוד המתינו בחוץ. פגשתי את אותו ידיד, וביקשתי ממנו להמתין בבר כי הייתי צריכה לסדר את העניינים. פתאום קלטתי בחור שלא ראיתי שלושה חודשים (המחבל). ואז אני נזכרת במה שראיתי בחדשות - שיש עוצר ברמאללה, והוא גר ברמאללה. שאלתי אותו: "איך יצאת מרמאללה?" בתגובה יהירה ולא אופיינית לו, הוא השיב: "הסתדרתי".

לא אהבתי את היהירות שלו, באותה שנייה קיבלתי פקודה במוח ואמרתי בלבי: "דינה תעקבי אחריו". דווקא היום החלטתי - משהו הולך לקרות. לא היה לי זמן להתייחס לידיד שבא לבקר אותי. התחלתי לעקוב אחרי אותו בחור - סוחר נרגילות; המלצריות פנו אליי, ואני ממשיכה ללכת אחרי הסוחר הזה, עוקבת אחרי התנועות שלו. המקום היה הומה אדם, היו המון שקיות עם מתנות שהביאו לימי ההולדת, אני מזיזה ומסדרת, בעודי עוקבת אחרי הסוחר. פתאום ראיתי אותו הולך לשרותים, ואני אחריו, והוא לא מחזיק דבר בידיו. אני עומדת ליד הפתח של השרותים בעקשנות. המלצריות באו וביקשו פתרונות לדברים שקורים, ואני בכלל בעולם אחר. עוברות חמש-שש דקות, ואני אומרת בלבי: "מה יש לו?", ואחרי שבע- שמונה דקות, הוא יוצא מהשרותים. הוא רואה אותי בדיוק באותו מקום שראה אותי כשנכנס לשרותים כאילו חיכיתי לו שייצא.

הוא יצא עם שקית ניילון והתחיל ללכת, לא אהבתי את צורת הליכתו. אני ממשיכה אחריו, ואף אחד לא יודע מה קורה. ואני אומרת בלבי: "מאיפה השקית הזאת?" הרי הוא נכנס בלי שקית, ואין מה לגנוב בשרותים. אני הולכת אחריו כמו בהילוך איטי בסרט, ושואלת את עצמי: "מה יש לו בשקית?". ופתאום, בלית ברירה, רצתי אליו, לא שלטתי בעצמי. תפסתי לו את היד ושאלתי אותו בערבית: "מה יש לך בשקית?" ומבלי להביט בו אני מתחילה לחטט, היה שם מעיל קפוצ'ון בצבע אדום עם חוטים בצבע שחור, שלמעשה היו אלה החוטים שהיו מחוברים לשעון של המטען. שמעתי אותו אומר לי: "מה יש לך דינה? זה רק הבגדים שלי". פשפשתי בשקית ונתתי לו להיכנס חזרה לפאב, ואני עדיין מרגישה שמשהו לא בסדר. אומרים שבנאדם יודע שהוא הולך למות, זה בדיוק נכון.

הפאב הומה, המלצריות מביאות לי צלחות עם כסף וזה בכלל לא מעניין אותי, רק הסוחר מעניין אותי. כשנכנסתי אחריו לאחד מהחדרים בפאב ראיתי את השקית עם המעיל שמבצבץ מתוכה, מונחת ליד שקיות המתנות של ימי ההולדת שנערכו במקום. אני אומרת לעצמי: "וואי, הוא שם לי פצצה!" מי ישמע אותי בתוך הרעש והבלאגן? אם לא הייתי בודקת לו את השקית הייתי חושבת שזאת אחת משקיות המתנות של ימי-ההולדת שהזזתי קודם. אני מחפשת את דמותו והוא לא נמצא. ואז אני לוקחת את השקית, עכשיו אני מרגישה את הכובד ואני יודעת בוודאות שזו פצצה. אי אפשר לתאר את הפאב כשהוא הומה אדם, איך אוציא את כולם עכשיו?

אני הולכת עם השקית ופתאום אני מרגישה שטופת זיעה ורואה בדמיוני את הלוויה שלי ואת הילדים שלי. אני מגיעה עד הכניסה ואני צועקת לברמן שלי: "תציל אותי!" הוא ראה את הבעת פניי וחשב שאני נגעלת ממישהו שהקיא, הוא קפץ מהבר וחצה את כל הפאב. כבר לא יכולתי לשאת את השקית אחרי שעברתי את ארבעת חדרי הפאב, ואמרתי לו: "קח את זה". הוא התכוון לזרוק את זה, אז צעקתי: "לאאאאאא!!!" אנחנו כבר בחוץ, ואני יורדת איתו למקום בקרבת הרכב שלי, הנחנו את השקית במדרכה ליד הרכב. אמרתי לו שמה שהחזקנו זה מטען נפץ וביקשתי ממנו להתחיל לפנות את האנשים. אני רצה מיד לבר, קוראת למלצריות ואומרת להן לא לתת לאף אחד לצאת כי יש מטען נפץ בחוץ, ואף אחד לא יוצא, פתאום הפאב נהיה בטוח, ובחוץ נהיה מסוכן.

ועצר החשוד בהנחת המטען בפאב "ביאנקיני" בירושלים

נס בירושלים: סוכל פיצוץ מטען בפאב הומה צעירים

מכונית נטושה התפוצצה סמוך לישוב הר אדר

צעירים פלשתינים החקפו בשכונת מאה שערים

מטען חבלה הונח בפאב בלב ירושלים

/// הכרות עם המחבל

כשהייתי נכנסת לפאב ביאנקיני לעבודה הייתי סורקת את המקום ורואה את כולם. אפילו כשהמקום מלא, אני רואה את כולם. באותו ערב, כשנה לפני האירוע, המקום היה מלא. ראיתי אותו (את המחבל), והוא לא נראה לי. ניגשתי אליו, ובהיותי דוברת ערבית, אמרתי לו: "אתה, צא החוצה." הוא קם והלך.

אחרי בערך חודש הוא שוב בא. לא הייתי במקום. וכשהגעתי ראיתי אותו שוב ואמרתי לו בערבית: "אני כבר פעם הוצאתי אותך, נכון? עכשיו גם תצא." הוא שאל אותי: "למה? לא עשיתי לך כלום." אני בנאדם ישיר אז אמרתי לו שהוא לא נראה לי. הוא יצא, אבל הוא נשאר מחוץ לפאב. חבריי מהמשטרה הגיעו ופגשו אותו בחוץ. הוא דיבר איתם ואמר להם שהוא אוהב את המקום שלי והוא רוצה להיכנס, ושהוא גם מוכר נרגילות. הם שאלו אותי למה אני לא נותנת לו להיכנס, האם הוא עשה לי משהו, ואמרתי להם שהוא לא "מריח לי" טוב.

הם אמרו לי שהם יבדקו אותו במסוף עכשיו, ואכן נראה שהכל בסדר, ואמרו לי: "תני לו ליהנות." שאלתי אותם: "למה אתם מכריחים אותי לעשות משהו שאני לא רוצה? "לא בא לי עליו", ואני לא רוצה את הכסף שלו ולא אותו". בסופו של דבר, הם שיכנעו אותי והס־כמתי להכניס אותו. הוא נכנס ואמר לי שהוא מוכר נרגילות. הזמנתי ממנו נרגילות וטבק, והתחלתי לעבוד איתו. אבל בבטן הרגשתי שמשהו איתו לא בסדר. כדי לתקן את העובדה שהוצאתי אותו, ועל מנת שלא תהיה לו טינה כלפיי על כך שהעלבתי אותו פעמיים כשהוצאתי אותו, באחד הלילות אמרתי בלבי שאני אוציא אדם נוסף שיראה שגם לישראלי אני עושה את אותו דבר. ישב לא רחוק ממנו איזה פרחח צעיר שגרם בעיות והפריע למלצריות. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "צא, צא החוצה." בדיוק כמו שעשיתי לאותו סוחר נרגילות. ואמרתי לסוחר: "תראה, כל מי שמפריע יוצא." עדיין הרגשתי לגביו שמשהו לא בסדר, אף שניקיתי את המצפון שלי.

לאורך כמה חודשים הוא בא והלך, ובדיעבד אני מבינה שהוא אסף מידע מודיעיני, בדיוק מאיפה נכנסים, מאיפה יוצאים, כמה אנשים יש, מתי שעות העומס. תמיד הוא דיבר איתי בכבוד. כשלושה חודשים לפני המקרה, הוא חדל לבוא. ערב אחד הוא הופיע, ושאלתי אותו בערבית: "מה שלומך?" הבעת פניו הייתה שונה, והוא התחיל לדבר איתי על פוליטיקה. חתכתי את השיחה ואמרתי לו, איתי לא מדברים על פוליטיקה, פה זה מקום של שלום. הוא ראה שאין לו במה אז הוא החליף נושא. לא אהבתי את זה שהוא בא לדבר איתי על פוליטיקה, ואז נדלקה אצלי נורה אדומה.

/// המשטרה לא מאמינה לי

התקשרתי למשטרה ואמרתי להם שהיה לי מטען נפץ והוצאתי אותו החוצה, ושיבואו להציל אותי, ברחוב ביאנקיני. הם לא לקחו אותי ברצינות כי מי עושה דבר כזה?

קראתי לכל הפועלים הערבים שלי ואמרתי להם בואו תצאו איתי החוצה, תלכו לגן העצמאות כי אם יבוא שב"כ, לא יניחו לכם. אמרתי להם: "אתם לא זזים משם עד שאני מתקשרת אליכם, כי גם אתם יכולתם למות כמו כל הצעירים." הם הבטיחו לעזור לי והלכו לגן העצמאות. אני מנסה להזיז את הרכב מהמטען בזהירות יתרה, כי הוא מלא בדלק. הרכב לא נדלק, ואני דופקת לאנשים על המכוניות ואומרת לצעירים שעוברים ושבים ברחוב: "אל תעברו מפה, יש מטען" אני צועקת ואין מי שיעזור לי, אני המבוגר היחיד כי גם המלצרים כולם צעירים. אני שוב מנסה להתניע את הרכב ורק בפעם החמישית האוטו נדלק, ומרוב לחץ אני כמעט נוסעת קדימה ועולה על המטען. אני מתעשתת ונוסעת עם הרכב אחורנית במהירות וסוגרת איתו קצה של רחוב אחד כדי שמכוניות לא ייכנסו, כאשר בינתיים הניידת הגיעה. השוטר מגיע ומחנה בדיוק במקום ממנו הזזתי את הרכב שלי. הוא הגיע לבד, נענה לקריאה ההזויה ששמע בקשר, כי מי בכלל מתקרב למטען?? והשוטר השני עוד המשיך לכתוב דוחות ברחוב הסמוך. אני תופסת אותו בתוך הניידת וצועקת לו: "הזז את הרכב, הזז את הרכב" ודופקת ובועטת לו בניידת, ואז הוא הבין שאולי אני צודקת, ולימים הוא אמר לי שהוא לא ישכח את הצעקה שלי "זה מטען תצא מפה!", הוא נוסע אחורנית ומדווח בקשר שיש מטען. המשטרה מגיעה, הרובוט מתחיל לבדוק את השקית, החבלן עם האפוד, והם מודים - "את צודקת! זה מטען רב עצמה!"

בסופו של דבר המפכ"ל מגיע, ואני אומרת בהתרגשות, אני יודעת מי המחבל ומה שמו. הוא גר באזור רמאללה. הם מסתכלים אלי בחשדנות, ואני מוסיפה ואומרת שאני יודעת גם את מספר הטלפון שלו, פתאום הם הבינו שאני יכולה לעזור להם. פינו את הצעירים, ואחרי שהמטען התפוצץ באופן מבוקר, המפכ"ל אמר לי: "עשית לי את היום, את השבוע ואת החודש." רק אחרי שמטען מתפוצץ את מבינה את גודל ההרס, אפילו שהיה זה פיצוץ מבוקר, כל הרחוב היה מלא בשברי זכוכיות מהחנויות הסמוכות שהיו ריקות בלילה. בינתיים התקשורת הגיעה, ובכל מקום דיברתי וצולמתי. בבוקר, אמא שלי שמעה ברדיו דיווח על סיקול הפיגוע בפאב-מסעדה ביאנקיני בירושלים.

/// שיחה עם ראש הממשלה - אריק שרון לאחר סיכול הפיגוע

<< תאריך השיחה: 25/05/2001 >>

מזכירת רה"מ: שלום גברת דינה דגן, מלשכת רה"מ..

אריק שרון, רוצה לדבר איתך ולברך אותך..

אריק שרון: שלום, אני מחפש אותך כבר כמה ימים..

דינה דגן: אדוני רה"מ אני מתרגשת לשמוע אותך!

אריק שרון: זה אני, זה אני, אל תתרגשי. אני מברך אותך על אומץ ליבך ועל האומץ שהפגנת בהצלת כערך 150 ילדים. אני שמעתי אותך בראיון בתקשורת ואת התיאור שלך ומאוד התרגשתי והתרשמתי ממך. אני גאה בך! את עשית את הדבר הגדול ביותר והיית אמיצה וגיבורת ישראל, אני מעריך את התו־שייה שלך.

דינה דגן: פעלתי והרגשתי כאימא לילדים האלו ואחראית עליהם.

אריק שרון: ועכשיו כאזרח מן השורה - אני לוחץ את ידייך מרחוק ומחזק אותך, את היית גדולה, שמרי על עצמך והרגישי טוב..

דינה דגן: אני מודה לך שהתקשרת..

אריק שרון: חזקי ואמצי להתראות ותודה..

בשיחה הזו שרה"מ התקשר אליי במיוחד ריגש אותי שהוא אמר "ועכשיו כאזרח מן השורה..."

/// עוזבים את ביאנקיני בירושלים

מה ששבר אותי לחלוטין היה דווקא הפיגוע בקפה רימון שנמצא לא רחוק מהמועדון שלי, כמה חודשים לאחר מכן. באותו מוצאי שבת המקום שלי היה מלא, וחלק מחבורת הצעירים שהגיעה התפצלה והלכה לקפה רימון. הפיצוץ בקפה רימון זעזע את המועדון. הזוועה שראינו אחרי הפיגוע, והכאב שחשתי, משום שחלק מהצעירים שבאו אליי ולא יכלו להיכנס פנו לקפה רימון וזו הסיבה שחלקם נהרגו, הניעו אותי לסגור את העסק ולעבור לים המלח.

/// מכתב לאלוהים ///

מכתב שכתבתי לאלוהים אחרי סיכול הפיגוע בכמה ימים

"אלוהים למה נתת לי להיפגש עם מטען ומחבל ?!

אומנם הכול נגמר בטוב אבל הנפש שלי נפגעה וקשה לי עם מה שקיים לי במחשבות על כך.
היום הוספת לי ואני מזהה עוד מחבלים ורוצחים שאף לא חשבתי עליהם כך. אף פעם לא פחדתי מכלום, ופתאום אני מרגישה שהביטחון שלי נעלם ונהיו בי תגובות פחד אפילו מהדברים הקטנים ביותר של היומיום. אני מרגישה שהלב שלי לא יכול לסבול יותר את האירוע הקשה, שהנפש שלי נפגעה. אומנם אני ממשיכה בחיי היומיום, אבל בתוך תוכי אני בוכה וגם רוצה להתפרץ בבכי כי אולי זה יקל עליי, אבל זה לא יוצא לי.
מיום האירוע לא בכיתי כדי להתנקות ושהיה לי קל יותר.
נמאס לי לשחק אותה ה"גיבורה" ולהמשיך בחיי היומיום כאילו כלום לא קרה... אתה יודע אלוהים, שקרה לי דבר נורא, במיוחד לנפש שלי. אני מרגישה שהתבגרתי בשנים רבות, אין לי טעם באוכל ואין לי טעם בכלום הכול נראה לי תפל לחלוטין. אומנם אני מתלבשת, מתאפרת אבל הכול למראית עין. אין לי חשק לכלום ושמחת החיים שלי נעלמה. תעזור לי לצאת מזה כמו שאני הייתי שליחה שלך ועזרתי לך להוציא את המטען ולהציל את הילדים שכנראה לא היה לך עניין שימותו.
בעקבות זאת, גם אתה אלוהים נמלת לי והשארת אותי בחיים אבל תן לי לשכוח מכל האירוע ולהפסיק לחשוב על המחבל - איך ולמה היה מסוגל לעשות מעשה שפל כזה?!
אלוהים, אומנם הוצאתי מטען והצלתי את הילדים אבל השארת לי מטען בלב, אני כל היום חושבת ביני לבין עצמי איך נתת לי את כל האינטואיציה הגדולה הזאת ביום האירוע.
אני יודעת שאתה אלוהים, כיוונת את כל המהלכים שלי כמו לפי סדר ה א' ב'.
כל הזמן אני חושבת למה בשנייה הראשונה שראיתי את השקית נטושה ברצפה בחדר אמרתי "הוא השאיר לי פצצה". ולא אולי - "הוא שכח את הבגדים שלו". ולמה בדיוק רצתי ובדקתי לו ואת השקית, שמטבע הדברים בגלל שאני מכירה אותו לא הייתי צריכה לבדוק אותו, ומכיוון שבדקתי אותו וראיתי מה יש לו בשקית ושלאחר מכן ראיתי אותה נטושה קישרתי אותה למחבל... אז אלוהים כך נתת לי להיפגש עם המטען וגם עם המחבל ובכל זאת ריחמת עליי וגם על הילדים שהיו אצלי למרות שבכל החדרים לא היו מזוזות שאני בכוונה הטובה שלי הוצאתי אותם שבוע לפני כדי שאקח אותם לבדיקה והם נשארו אומנם בעסק אבל לא על משקופי הדלתות, וגם כאן אני רואה שעזרת לי כי ידעת שהוצאתי את המזוזות בכוונה טובה.
אלוהים מי אני?! סתם אזרחית פשוטה שעניין ביטחון המדינה נראה לי כל החיים חשוב ופתאום אני רואה כמה זה עוד יותר חשוב, למה אני מרגישה שכל האמון שלי באנשים נפגע?
אני, שתמיד חשבתי שכולם בני אדם, ולא משנה מאיזה מין או גזע אני רואה שהם רוצחים אותנו מבלי לרחם עלינו.
הרוע של המחבל כל כך מרגיז אותי מפני שגם אם היה משאיר את המטען בשירותים ובחדר ליד גם היו מתים אולי איזה 150 ילדים אבל בגלל שהוא היה כל כך רע הוא רצה להרוג כמה שיותר, הוא לקח את המטען למרכז החדר שהיה מלא ילדים.
אלוהים כמה צער מנעת ממשפחות אלו, אני מרגישה שאתה איתי לאורך כל הדרך בחיים שלי.
הרגשתי שאני כמו "הבובה שלך על חוטים", אתה מעליי, מכוון לי את כל המהלכים שעשיתי לאורך כל הדרך מהרגע שראיתי את המחבל.
אני יודעת שאתה הוא ששלטת על כל הפקודות במוח שלי ונתת לי את כל הכוח הרב הזה.
כל יום אני נפגשת עם שלוש בנות שהיו ביום האירוע והן מספרות לי שבחיים לא נשכח את הפרצוף המפחיד שלך כשנכנסת לבדוק ולחפש את דמות המחבל ואיך שהלכת כמו "רובוט" עם השקית.

אלוהים אני כותבת כי אולי כך אני מעבירה לך את המסר ואת הייסורים שאני מרגישה בנפש שלי כרגע ובמיוחד שאני כל כך רוצה להתפרץ בבכי וזה לא יוצא לי משום מה...
אלוהים אני מודה לך על כל מה שאתה נותן לי ונתת לי, אבל רחם עלי ותן לי לשכוח ולחזור למה שהייתי לפני המקרה. אתה יודע שאני לא עושה שום דבר רע לאף אחד ולא מזיקה לאף אחד וחושבת רק איך לעשות טוב לכל אחד ואחד. אז אתה רואה הכול...אני כבר רוצה לחיות בשלווה ובשקט ולא לחשוב יותר על מחבלים היום כשזיהיתי את התמונות של עוד אנשים שאולי קשורים במקרה הזה הכול חזר לי כאילו עכשיו זה קרה.
אני מרגישה כאילו זה לא נגמר ואולי יש עוד מחבלים בשטח שיש להם עוד עניין להרוג אותי בגלל שחיבלתי להם במה שהם תכננו ורצו שיהיה אבל אני גם יודעת שלכל כדור יש כתובת, אני גם יודעת ששמעת אותי ביום שהחזקתי את השקית והלכתי איתה ואמרתי "אלוהים תן לי למות לפחות שלמה, למה מפורקת לחלקים?!"
נכון אתה זוכר שאמרתי את זה, ואולי כששמעת את זה זה לא קרה לי. אני מרגישה שקיבלת את כל התחנונים שלי אליך באותו רגע. כמה קשה לי שאני חושבת ונזכרת ברגעים אלו...אלוהים היינו רק אני ואתה באותו רגע. ראיתי את ההילה שלך איתי ברגעים אלו אבל לא ידעתי אם באמת אתה מתכוון שזה יקרה לי או לא.
אבל כשזה נגמר בטוב אני מבינה שמתחת אותי ברגעים אלו.
אני גם יודעת שאחרי עצב יש שמחה, אבל אני מפחדת שגם אחרי שמחה יש עצב... לכן אני מרגישה פחד שהוא לא מובן. אלוהים אני מרגישה שהגוף שלי והנפש שלי מותשים. כל מה שאני מבקשת זה לחיות בשקט, לעבוד בכבוד לפרנסתי ושלא אזדקק לאף אחד, ובריאות כמובן ושפיות.
מה שאני מרגישה כרגע, אלו דברים לא הגיוניים ואני מרגישה נרדפת מכיוון המחבלים.
נכון שבתורה דינה נאנסה על ידי הערבים, לבסוף האחים שגרמו למלחמה וכך הצילו את כבודה, ובימים אלו אתה אלוהים מציל אותי ואת אחיי היהודים. אני כבר רוצה להאמין שאתה אלוהים תציל את כל היהודים מהערבים השפלים האלו שאין להם רחמנות.

הצלת אותי ביום האירוע שלוש פעמים:

1. כשבדקתי את השקית.
2. כשהרמתי את השקית והלכתי איתה החוצה.
3. בכניסה בחוץ, שעמדתי לידה ופיניתי את האנשים מליד הפצצה.

אתה רואה אלוהים כמה אתה גדול וכמה אתה אוהב אותי? בכל ההזדמנויות שלי עם הפצצה לא הרגת אותי, אני הייתי השליחה שלך לילדים וכך אתה גמלת לי בחיי נכון?!
הראש שלי מתפוצץ ממחשבות, דאגות ופחדים אני מרגישה שאני עומדת להתפרק אבל אני אומרת "זה יעבור לך דינה" תחזיר לי את האומץ ואת הביטחון העצמי שלי. כל יום אני חולמת איך אני פוגשת את המחבל, מקללת אותו ומרביצה לו ומסתכלת לו בעיניים ושואלת "איפה הלב שלך?!" עד כדי כך שבא לי לבדוק לו את הלב אולי זה לב מפלסטיק.
אבל גם לב מפלסטיק היה נמס ברגע שרואים ילדים כאלו יפים וחפים מפשע. אבל אני יודעת שגם אם אני יראה אותו אז אולי אני אתמוטט נפשית, או יותר גרוע - בטח אבכה ואצעק, מה שלא עשיתי עד עכשיו מאז המקרה...
היום חלמתי פעם ראשונה על אבי שנפטר, חלמתי אותו מבקר אותי במסעדה כשאני אומרת לאימא שלי: "את רואה? הנה אבא חוזר". הוא היה נראה כל כך יפה, זה כל מה שאני זוכרת מהחלום.
אולי הרוח של אבא נכנסה אליי למסעדה כדי לשמור עליי, מי יודע ?! אתה יודע ....
אלוהים, את המוות של אבי קיבלתי באהבה ממך כי גאלת אותו מהייסורים שלו,
אבל אני מאמינה שגם אותי תגאל מהייסורים היומיומיים שקורים לי.

*מכתב זה נכתב בערך ב - 30/05/2001 בסערת רגשות, כמה ימים לאחר סיכול הפיגוע ונמצא לאחר 15 שנים (בערך בשנת 2015) בין ערימות מסמכים

/// כותבים בעיתונות על דינה דגן

הפגישה עם דינה דגן לא מותירה אותך אדישה. אישה יפה, חזקה, זקופת קומה, משירה מבט, אישה גדולה. שיער ארוך שחור, מבט חזק ונוקב, מבטא ארץ ישראלי אותנטי, קול חזק ומתנגן, חיוך שממהר לעלות על השפתיים, ישירות, והקשבה. דינה מעשנת כל הזמן, ומחזיקה סיגריה דקיקה בין אצבעותיה הענודות טבעות ענקיות ובקצותיהן צפרניים ארוכות שמשוכות בצבעים ובקישוטים. אישה מטופחת, מאופרת, אסתטית, נעימת סבר וחזקה. עצמתה ניכרת בהליכתה, ביציבה שלה אף כשעומדת, במבט שרואה הכל ובדיבור החותך והענייני שאיתו היא מנהלת את העולם. אף שהיא לא גבוהה נדמה לך שהיא כן, משהו בשידור של העוצמה שלה מהדהד הרבה מעבר למידותיה. הקול שלה יכול להיות נמוך ועמוק או שיגיע מקצה הכפר לקצהו באוושת קריאה לאיזה פועל שיעשה דבר זה או אחר, בעודה משוחחת איתך. היא בהחלט רואה כל מה שמתרחש, חיה, מגיבה להכול, ובפרוש מוכתרת הכפר או מלכתו.

אין דבר שעוצר את דינה ואין גם שום צורך לעצור אותה. היא מעשית בצורה בלתי רגילה, אין רגע שבו לא נרקם איזה חזון, וברגע הבא הוא כבר מוגשם. היכולת של דינה להנפיק מהכוח אל הפועל, תמיד, וכל הזמן, מרשים ומעורר השתאות. מה מניע אותה, מאיפה הדחף? אין דבר בכפר שהיא לא חשבה עליו, או הניחה עליו את ידה, או קישטה אותו, או תכננה אותו, או הרעיפה עליו מתיקות של צבע וצורה. מהתפריט הענק והמגוון למסעדה, לאירועים, ועד לפסיפס בשרותים שליד הבריכה. כשדינה מחליטה שמשהו יצא מהכוח אל הפועל, הוא יוצא הכי יפה, הכי נקי ואסתטי והכי עשיר בפרטים, מסוגנן ויעיל. היא לא תבזבז את זמנה על דבר שהוא פחות מהחזון הגדול ביותר האפשרי לאותו זמן, ואמנות הריבוי לא מעמיסה על המתבונן.

יש לדינה הרבה נוכחות, היא לא מצטנעת, אין לה זמן לזה, יש עשייה לעשות והיא שם. מהבוקר החם בכפר ביאנקיני לחוף ים המלח היא שולחת פועלים לפה ולשם, מכתיבה פקודות בערבית, בעברית, עונה לסלולרי ומנהלת עוד איזה אירוע. בני המשפחה שמשתתפים כיחידה מלוכדת ועוזרת, האימא, האחות, הילדים, כולם חדורי מטרה להיטיב עם הכפר ועם האורחים השוהים בו ודינה מנהלת את הכל בחן ובמוחלטות.

זו לא דמוקרטיה אף שדעתו של כל אחד נשמעת, דינה פתוחה לביקורת, ללמידה, להקשבה, ומתקתקת את המידע שהוטמן בה לעשייה מדויקת יותר, והכל בחן, באורך רוח, סבלנות והחלטיות.

יש בכפר ביאנקיני כל מה שאירוח יכול לתת, בעוד שמקומות אירוח אחרים מתמקדים במשהו אחד, אצל דינה דגן בביאנקיני יש הכל, אבל ממש הכל: מחוף ים המלח המטופח עד לבריכה חצי אולימפית של מים מתוקים. מאוהל לינה משותף ורחב, לסוויטות יוקרתיות, מגן אירועים עם אמפיתאטרון לאולם כנסים, ואולמות אירועים, צימרים, אוהלי אירוח, חדרים, מרפסות לריקודים, מסעדה, מרכול, הכל הכל הכל להיטיב עם האורחים ולאפשר את כל מגוון האירוח שאפשר להעלות על הדעת. ודינה? היא עושה את זה בקלות, מבלי משים, ופנויה להרבה מאוד עזרה לזולת, נתינה לחלשים, קידום שלום, אחווה, סליחה, וכבוד בין העמים השוכנים בסביבה. מתוך הסתכלות עצמית מעמיקה, רוחניות, ולב נדיב ורחב.

/// מנהיגות

מנהיגות בשבילי זאת עשייה. אפשר לדבר הרבה מילים יפות, אבל היכולת להפעיל אנשים אחרים לטובת הכלל, פירושה מנהיגות. מנהיגות נשית מתחילה במבט רחב על כל אירוע, להבין מהו העיקרון המוביל שלו, ולתת לכוח גדול ממני להראות לי את הדרך. תמיד אדע לקחת את המושכות, בכל מצב יש רמז לאיך להמשיך לפעול, לבצע וליצור. לפעמים, להיות מנהיגה טובה זה לשתוק, להתבונן, ולקחת את הזמן למחשבה עמוקה שתניב את הפתרון הפשוט לדבר מסובך. התנגדות בכל רמה שהיא לא מביאה לתוצאות. מנהיגות נשית תמיד תדע מהו הצעד הבא, כי האמון שלה הוא באנשים הסובבים אותה, והם יודעים שכולנו קבוצה, משפחה, ויש אמון הדדי עמוק ומחייב ברמה האישית עם כל משתתף.

אין מנהיג שאין לו מונהגים, ואני כמנהיגה תמיד לומדת מאחרים, ממצבים, ויודעת שתמיד יהיו חכמים ממני ותמיד יש מה ללמוד ולהשתכלל. אין בי פחד, יש בי רצון לשיתוף וכבוד גדול לאחר.

/// חכמה נשית

לדעת מתי לומר את המילה הנכונה זה הבסיס לחכמה נשית בעולמי. ויותר מכל, מתי לא לומר דבר, והמבין יבין. אישה עוברת את כל השינויים האפשריים בחייה, גם גופניים, וגם נפשיים ועליה להתמודד עם אתגרים חברתיים וכלכליים. חכמה נשית לא נקנית בספסל הלימודים, אלא נרכשת בחיים עצמם, במערכות יחסים מעצימות, בתבונה העוברת בין נשים, ולפעמים היא תולדה של ניסיונות מרים וכואבים.

חכמה נשית בשבילי היא היכולת להכיל את השני, לקבל ולאשר את עצמי ואת הסביבה, לראות את הטוב בכל דבר, ולתת לדברים לקרות. האמון שיש לי בעצמי ובאחר היא לב החכמה שלי. לא פעם נתתי לדברים להתפתח כמעט עד כדי אסון, אבל ברגע הנכון כל החושים שלי קפצו מתוך האמון העמוק בעצמי וברעיון שהדברים הם תמיד בעדי, ושהנסיבות יביאו לטוב.

BIANKINI
Village Resort Dead Sea

/// עוצמה נשית

במשפחה שלנו עוצמה נשית פירושה כוח פנימי, לא כוחניות. עוצמה נשית מתחילה עם סבתי ששברה כל מוסכמה חברתית בה גדלה. סבתא רבא שגידלה את כל הנכדים, מתוך כבוד האדם, אמונה עמוקה, ואהבת הזולת כדרך חיים. אימא שארזה את כל החיים הטובים במרוקו ובאה לארץ לגדל דור של נשים עוצמתיות עצמאיות ובעלות מחשבה חופשית.

עזרתי להרבה נשים להגיע לביטחונן העצמי, להאמין ביכולות ובתבונה שלהן, לקחת אחריות על עצמן ועל המשפחה והילדים, ולפעול בתוך הזוגיות מתוך חכמה וביטחון ולהניח לקנאה, צרות וברות ולבחור אחרת. לנוע מזעם לפיקחות.

לפעמים אורך רוח פירושו עוצמה נשית, לפעמים סבלנות, והרבה פעמים לפעול בדרך של אהבה, ביטחון, כנות, ויושר שעל אישה ללמוד ולדבוק בהם בפנימיות שלה. נשים רבות החלו את דרכן מתוך חיסרון חברתי עמוק, ללא שוויון זכויות או חשבון בנק ועם השנים למדו לדאוג לילדים, לכלכלת המשפחה או לגדל את המשפחה בעצמן ולהביא אור במקומות חשוכים. זאת עוצמה נשית. היא תמיד מתחילה מהבית.

/// יזמות

נולדתי וגדלתי בקריית מנחם בירושלים. אני הבכורה מתוך שישה ילדים שגרו בחדר וחצי. בגיל 16.5, כשהייתי תלמידת תיכון, פגשתי דרך חברים משותפים את מי שהפך לבעלי, שהיה מבוגר ממני בעשור והחלטנו להתחתן. אחרי שנה של נישואין ילדתי את בתי הבכורה דולי והתגוררנו בבית הוריי עם התינוקת. אני עובדת מגיל צעיר. לא היה דבר שלא עשיתי, הייתי קופאית בסופר, עשיתי ביקורת מזון ומשקאות במלון "שלום", עסקתי בתיווך, נדל"ן, הייתי נהגת מונית, נהגת אוטובוס. ככה עשר שנים. בינתיים נולדו לי גם דני ודרור ועשיתי הכל בשביל לפרנס אותם. בגיל 30 כבר היתה לי חנות יד שנייה צמוד למשרד התיווך שהחזקתי ברחוב ביאנקיני בעיר, ואז פתחתי במקום את הפאב-מסעדה ביאנקיני.

בכל דבר ראיתי איך אפשר להתפתח. זה ריתק אותי, ומעולם לא פחדתי להתחיל מחדש. למדתי על בשרי שהכל אפשרי. נקודת המוצא שלי היא שאין מכשולים אלא אתגרים, ואף שהיה עלי לסגור את מסעדת ביאנקיני בירושלים אחרי ניסיון הפיגוע בשנת 2001, לא היססתי לרגע ופתחתי את חוף ביאנקיני בצפון ים- המלח. עמדתי מאחורי המילה שלי, והחזון כבר ברא את עצמו.
התחלתי את הכפר מארגז אחד וחזון. למרות הקשיים והמדבר צמחתי והשפעתי לטובה על הכלכלה והתיירות של ים המלח. לא הנחתי לישובים בסביבה עד אשר הגעתי לשיתוף פעולה פורה בין כל עסקי התיירות באזור.

הגשמת החזון שלי לא מפסיקה אף פעם. כל פעם עולה רעיון חדש ואני יוצאת עם יוזמה שמתקבלת בברכה ותמיד יש אנשים ששמחים לצאת איתי אל הדרך. יזמות בשבילי זה לצאת למסע אל הלא ידוע עם אמון, דרייב ואמביציה, לדבוק במטרה ולא להניח עד שמה שאני רוצה באמת, יתרחש. אני לא בוחלת לרתום אחרים, להגיע אל המקומות הגבוהים ביותר וכל זאת על מנת להיטיב עם העסקים שלי ושל אחרים סביבי.

BIANKINI
Village Resort Dead Sea

/// בנייה ופיתוח - תיירות ונופש בים המלח ובישראל

למעשה התחלנו מאפס. תנאי השטח והמצב הבטחוני הכתיבו את הצמיחה הראשונית, התיירות ביקשה ודרשה חדרים, פעילויות, בריכה, פיתוח החוף, אולמות אירועים גני אירועים ואולם הכנסים. הכל נבנה מתוך חזון להשתלב בסביבה המדהימה הזאת ולאפשר תנאים נוחים אסתטיים ומענגים בכפר.

באזור ים המלח נקרים שרידי ארמונו של הורדוס במצדה, ומערות קומראן, שם נתגלו המגילות הגנוזות שנכתבו בידי כת האיסיים. המים המרפאים, הבוץ, המדבר והשקט העמוק מאפשרים תנאים לריפוי ורגיעה.
כפר הנופש ביאנקיני נועד לאפשר לתיירים מכל הסוגים להתרווח, גם אם למטרות ביקור או שהות כנס מקצועי, אירוע לעובדים, ארוחות על הדרך, לינה לקבוצות או למשפחות, לינת שטח למטיילים ולחובבי סנפלינג, סדנאות, הרצאות ואף פסטיבלים של שיחרור או התכנסויות לאנשים רוחניים להתבוננות פנימית שקטה ומעמיקה.

/// החיים כאומנות, אדריכלות ועיצוב

אני רואה בחיים ביטוי יצירתי. לפעמים די במבט אחד כדי להעביר מסר, ודי שהעין תעבור על הכפר על מנת לראות את הרגישות, המחשבה והכוונה ליצור אווירה ייחודית למקום. בכל שאני נוגעת יש שאיפה לאיזון ואסתטיקה. הקו האדריכלי והעיצובי שבחרתי לכפר קשור לעבר הקדום של סביבת ים המלח ולמורשת המרוקאית שלי. הוא בא לידי ביטוי במתכונים במסעדה, בטעם המזון, באווירה שעולה במשעולי הכפר, בין השיחים והפרחים, ובאוהלים האקזוטיים שמיועדים לאורחים, באולם הכנסים, במסעדה ובאופן האירוח. כוונתי היא שכל פעולה תביא להרגשה של איזון, נוחות, עושר של פרטים, ואסתטיקה. זה דרך חיים בשבילי.
התכנון שלי הוא ספונטני, אני פשוט יודעת מה צריך לבוא ואיפה. לרוב המקום והנחיצות קובעים מה צריך ואני קובעת איך זה יראה ואיזה אווירה תעלה ממנו.
את הבית הגדול בניתי בספונטניות. הלכתי על החלום שלי, ארמון מזרחי, נוח, עם חדרי סוויטות נרחבים ומפנקים, כפי שהיו פונדקי אירוח בדרך בין דמשק לקהיר. הייתי שולפת משהו מתוך ארגז הרעיונות שבמוחי, והוא היה פותח לי אשד של רעיונות מה יהיה סביב "המרכז" המרחבי הזה. אני יוצרת כל הזמן, ממציאה כל הזמן, וקל לי לממש את המצאותיי. סביבי נמצאים אנשים נפלאים, משפחה, ועובדים, שיחדיו הקמנו את הפלא המקסים הזה.
בין אם יושבים סביב שולחן מוזאיקה צבעוני בחוץ או מסבים לשולחנות מכוסי מפות מהודרות בפנים, או אם יושבים ליד הים, במהלך היום או הערב, תמיד החלק האסתטי נראה לעין. ובאשר העין רואה מתרחב הלב. הכלים, הריהוט, הקישוטים, הווילונות, הבדים, הכריות, הצבעים, האריחים במקלחות ובשרותים, בכל מקום נפתח הלב לשכיות הָמֶדה שהעין רואה. האורות הקטנים שמבצבצים ממנורות מפוארות הפזורות מסביב עת לילה, לא חזק מדי, ולא חלש מדי, תמיד יש עוד, ועוד. אמנות הריבוי שלא מעמיסה או מכבידה.

/// אירוח מרוקאי של דינה

אירוח מרוקאי מדבר על אסתטיקה, נוחות, יופי וזמן. לקחת את הזמן, ליהנות - זה לב האירוח. לאפשר לאורח את מלוא הנוחות, להרחיב את דעתו ולבו. לכן השקעתי מאמץ מחשבה להלביש את הכפר ברוח המסורת של הבית שלי, כך אני מזמינה את כולם אלי הביתה, ואין דבר שיגרום לי לתענוג גדול יותר מאשר לראות את אורחיי נהנים.
באירוח המרוקאי יש הקפדה על הפרטים הקטנים, על אופן מזיגת התה, על הממתקים הקטנים הממולאים באגוזים גרוסים, או פיסטוקים. באירוח המרוקאי יש שקט ושלווה לצד מוזיקה ומחול, וישנם אירועי יום ואירועי לילה. תמיד הטבע הוא סיבה טובה לחגיגה, או מקום להרהור במחשבות. ה"ביחד" הוא לב האירוח המרוקאי.
אלה שמבקשים להתבודד יקבלו את המרחב הנוח ביותר לכך. אירוח מרוקאי הוא בראש וראשונה מתן מענה, נדיבות ורוחב לב, הבנה לצרכי הזולת והרצון לשרת ולספק את רצונותיו באצילות ובכבוד.

/// גסטרונומיה - המטבח של דינה

גסטרונומיה הוא תחום החוקר את יחסי הגומלין בין המזון לבין התרבות האנושית. אחד מהתחומים המרכזיים בגסטרונומיה הוא ההשפעות התרבותיות על סוגי המזון, צורת הכנתו והיחס אליו. מבחינה זו, הגסטרונומיה משתייכת לאמנויות היפות ולמדעי החברה.

יש מסורות מרוקאיות שבהן המארח מזמין את האורח לטעום מהאוכל והתפקיד של האורח זה לסרב, ואז המארח מתחנן ומתחנן, ומרומם את כבוד האורח, ומספר בשבחי האוכל שנעשה לכבוד האורח, מספר איך נבחר האוכל לפי טעמו, והוכן מהמרכיבים ומהמזונות המשובחים ביותר, וכך עובר הזמן עד שכולם כבר באמת רעבים והאורח מתרצה...

הנוהג הזה היה מחסל את העסקים שלי, שכן בארץ הנטייה היא לאכול עכשיו ומהר. לכן, אנחנו בעיקר מגישים את האוכל בצורה של מזנון כדי שכל אחד יאכל על פי דרכו והמסורת שלו, אבל בלבי אני יודעת שכל אורח זוכה לאוכל משובח תמיד מהמרכיבים הטריים והטובים ביותר, ובכל מנה ישנם ניחוחות אישיים מבית אמא וסבתא.

אוכל מרוקאי דומה לאוכל יפני בכך שיש לו את הכלים שלו, את הסגנון הצבעוני שלו. וכלי הקרמיקה שהפכו פופולרים בשנים האחרונות ברחבי המערב נותנים הצצה קטנה לעושר של המטבח המרוקאי.

הכפר יכול לארח אירועים עד עשרת-אלפים איש (בגן), יש לנו תפריטים מגוונים ומעניינים מהמטבח הישראלי, הים-תיכוני המקובל, ובנוסף אנו ממציאים מנות קולינריות רבות בהתאם לעונות השנה, לצרכים ולמסורת של האורחים. אבל לבי הוא לאירוח השקט, הרגוע, האינטימי יותר, שמאפיין את המזרח ואת ים-המלח בכלל.

/// טיפוח ויזמות עסקיים

מחשבה חופשית פירושה לראות את ההזדמנות בכל מצב להתפתח ולצמוח. כשפתחתי את מסעדת ביאנקיני, לקחתי סיכונים כי בכל סיכון יש סיכוי. זה לא אומר שלא היו קשיים, אבל ההתמקדות במה שאפשרי פותחת הזדמנויות, כאשר פחדים וספקות סוגרים אותם.

מניסיוני בעסקים ויוזמות ישנם קשיים המתלווים לעסק חדש, בעיקר בעסקי התיירות. במרחבים הסובבים את ים המלח, אני מכירה היטב את היתרונות והחסרונות של המקום הגאוגרפי והפוליטי הזה. לכן אני מקדמת בברכה כל עסק ויוזמה חדשים, תומכת ממרצי ומניסיוני כדי לעזור ליוזמות חדשות לקדם את המקום המרהיב הזה שהוא פלא תיירותי וגם מקום מחיה.
שיתוף פעולה בין האדם לסביבה ובין האוכלוסייה המגוונת בתוך המבנה הפוליטי העדין והמורכב של הסביבה עקרוני וחיוני להמשך הקיום של כל עסק פה.

בהתחלה לא התקבלתי בחום, ודלתות לא נפתחו בקלות. עם זאת, נחישות, חוצפה, ותעוזה, תחושה של אחווה שמלווה אותי בכל דרכיי, פתחו לי את הדרך לשיתוף פעולה ביני לבין התושבים הוותיקים.
יוזמה עסקית בשבילי זה גם לאפשר מקומות עבודה ופרנסה טובה לתושבים בסביבה בין אם אלה ישראלים או פלסטיניים. שיתוף פעולה ואכפתיות פותחים את הלב ואת הדרך לשלום והצלחה.

/// הפרחת השממה

הגעתי לכאן עם ארגז והמילה שלי. הבטחתי שאקים מחדש את ביאנקיני, המסעדה שהייתה לי בירושלים, בים המלח. המקום שחשבתי שהובטח לי לא היה שלי, חשמל לא היה, וכל שהיה לנו זה ארגז, חזון, והמילה שלי.
היה עלינו להתחיל הכל מחדש. בהתחלה הקמתי את ביתן אחד, זה היה "הבית", אליו היו מגיעים חברים, אנשים שביקשו עזרה, שכן הבית והלב תמיד פתוחים.
גדר מערכת סגורה שזה אומר גבול סגור, ופטרולי הצבא, ונהלים צבאיים כמעט ולא איפשרו לנו לנהל חיים תקינים ובוודאי שהיה קשה מאוד לארח מטיילים ותיירים. לקח זמן עד שהצבא הבין שמדובר בגבול שקט, והגבול נפתח בעקבות הפרחת השממה, המ־סעדה ואתר תיירות, דבר שאיפשר לעובדים מיהודה ושומרון להגיע, לציילנים להגיע מבית לחם, ולזרימה חופשית יותר שתרמה לחיים ולעסקים המשותפים.
השקט והמקום הראו לי את הדרך, מה רוצה להיבנות ולהתגלות, כך נבנה כפר על-פי חזוני, יש בו אסתטיקה שעלתה בלבי ובדעתי, וכל מה שנחוץ לקיים חיים של שלום בין העמים, נמצא. יש בית כנסת לצד בריכה.
יש את האוכל המרוקאי המסורתי שאני מבשלת, ויש את העיצוב פנים שלי. הרעיון האסתטי של הכפר מדבר על שילוב בין האד־ריכלות והטבע. הקפדנו להשתמש בחומרים מהסביבה, במבנים נמוכים ומחמיאים לצבעי המדבר, ובאווירה שמעודדת את השקט. שכונת הביתנים מאפשרת פרטיות ומבט לזריחות של ים המלח כמו גם אוהלים רחבי ידיים וממוזגים. כל עץ שנשתל הוא בן מש־פחה, ואין כאן דבר שידיי לא טיפחו אותו. כל העובדים הפכו להיות חלק מהמבנה והאזור הידועים בייחודם.

/// פילוסופיה עסקית

אני בעד שכולם ירוויחו. אף שבענף התיירות יש תחרות, תמיד הרגשתי שאם כולם מרווחים ומפרנסים זה לזה, תהיה פרנסה לכולם. העובדים שלי הם חלק מהכפר, חלק מהנוף, מכירים אותי ואת הכפר היטב, ויחדיו ניתן להמשיך ולהגשים עוד חזון. יש לי רצון שיותר ויותר אנשים יגיעו לים המלח לקחת חלק בשקט ובתחושה שעולה מהים, המדבר, הסלעים וההרים.
כל גיבורי התנ"ך מסדום ועד מצדה, מנצרת ועד בית לחם התהלכו פה. ועכשיו תורנו להורות את הדרך ולקחת חלק בצמיחה ובאיזון. אני מאמינה בפרגון ושיתוף. אם מישהו רוצה וצריך להשתמש במסעדה שלי ברור שאתן לו, או אשלח את התיירים לטיולים, מסעדות ואטרקציות שיביאו פרנסה ותענוג לכולם. כי ככל שאנשים נהנים יותר קל ופשוט להתנהל שזה תמיד כמובן מתאים לעסקים. אף בכפר נסגרו עסקאות גדולות כקטנות. לכל אחד יש מקום ודיעותיו נשמעות, ואני תמיד פתוחה לשמוע וללמוד. צומת של קשרים והקשרים עולה ביתר נעימות באווירת הקדומים של ים המלח...

/// חירות, שוויון ואחווה

סביבת ים המלח מיוחדת לא רק בשל מיקומה המדהים ואוצרותיה הטבעיים, אלא היא מהווה גם ציר תיירותי בין המקומות הקדו־שים שבירושלים ובית לחם, מצדה ומערות קומראן, ונמצאת בדרכו של התייר לפטרה, כעת שיש שלום עם ירדן.
האוכלוסייה המגוונת של סביבת ים המלח היא שילוב של ישראלים שגרים בסביבה ובעצמם נותני שירותי תיירות, עובדים פלס־טיניים, המתגוררים בגדה המערבית, חיילים שמפטרלים ושומרים על המצב הביטחוני, שוטרים שתפקידם לספק אבטחה אזרחית, וכמובן התיירים והמטיילים מהארץ ומרחבי העולם שבאים לראות את המקומות הקדושים בארץ ישראל, את הסביבה המיוחדת וממצאי הארכיאולוגיה של מצדה ומערות קומראן.
ויש אותי. שאני גם דוברת ערבית, ומכירה היטב את המנטליות של כל הצדדים באזור ואת הרגישויות השונות, ומתנהלת בין כל אלה ברוח טובה, מתוך ראיית האדם כפי שהוא מבלי לתייג אותו, כי בשבילי כל אדם הוא עולם ומלואו, ועל הרעיון השוויוני הזה צמחתי ואני נושאת אותו בלבי והוא דרך חיי. לא אתן שאיש מלקוחותיי יפגע. הדבר החשוב ביותר בכפר הוא אווירה של שלום, אחווה, שיוויון והזמנה מפורשת להרגיש בני חורין מחיי החולין.

/// דו קיום

הכפר, החוף, האווירה, ים המלח, ריפוי, שלווה, צימרים, כנסים, אירועים, אוכל משובח, מטבח מרוקאי, אירוח במדבר, יופי, אלה מילים שיעזרו לכל מטייל או תייר למצוא אותנו ברשת. אבל הכפר הוא יותר מסך-כל מרכיביו, ביאנקיני זאת פילוסופיית חיים, משמעות, וקשר בלתי אמצעי בין האדם לסביבה.
בשבילי, הדבר החשוב ביותר זה האנשים, הקשר עם המטיילים, התיירים כדי לאפשר תנאים של חופש, רוגע, שלווה, פרטיות, ואיכות המקרינה יופי, ועושר של התנסויות כשהדממה העמוקה של הסביבה חודרת ללב ופורמת בו דאגות, לחצים, מתחים, או מחשבות. הזמן לשקט בתנאים הטובים ביותר, כשיופי פוגש את המהות שפותחת בפני האורחים איכות חדשה של נופש, רגיעה, והתחברות עצמית עמוקה.

ביאנקיני כמותג איננו רק עסק משגשג, אלא הזמנה לחיבור פנימי ושכזה לא ניתן למתג אותו, אף שיש את כל התנאים החומריים לכך, המקום, האווירה והכוונה הפנימית האמיתית נותנים מצע והשראה להתחברות עמוקה שכזאת.

/// ביאנקיני מותג תיירות

הכפר, החוף, האווירה, ים המלח, ריפוי, שלווה, צימרים, כנסים, אירועים, אוכל משובח, מטבח מרוקאי, אירוח במדבר, יופי, אלה מילים שיעזרו לכל מטייל או תייר למצוא אותנו ברשת. אבל הכפר הוא יותר מסך-כל מרכיביו, ביאנקיני זאת פילוסופיית חיים, משמעות, וקשר בלתי אמצעי בין האדם לסביבה.

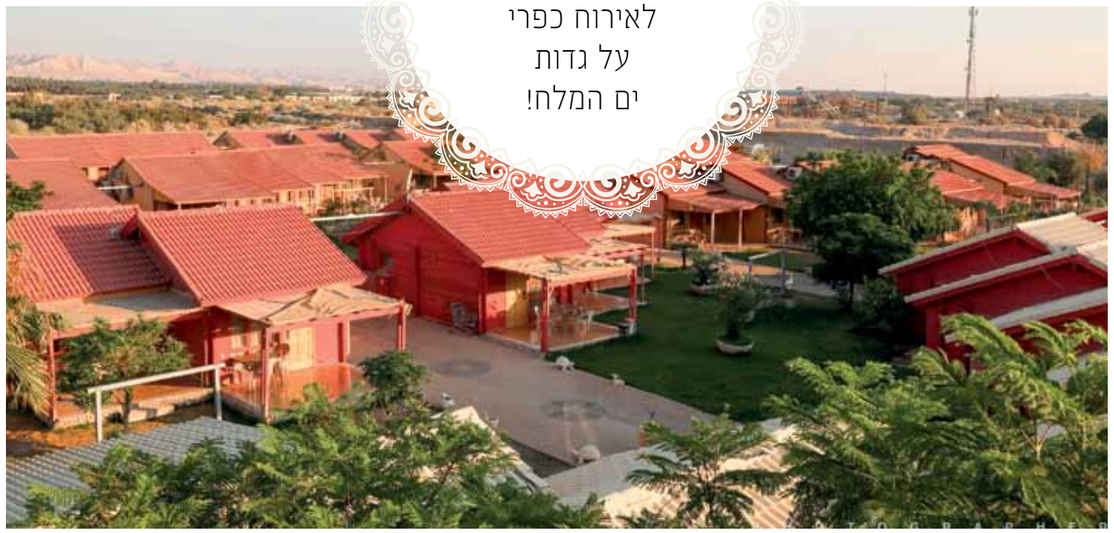
בשבילי, הדבר החשוב ביותר זה האנשים, הקשר עם המטיילים, התיירים כדי לאפשר תנאים של חופש, רוגע, שלווה, פרטיות, ואיכות המקרינה יופי, ועושר של התנסויות כשהדממה העמוקה של הסביבה חודרת ללב ופורמת בו דאגות, לחצים, מתחים, או מחשבות.

הזמן לשקט בתנאים הטובים ביותר, כשיופי פוגש את המהות שפותחת בפני האורחים איכות חדשה של נופש, רגיעה, והתחברות עצמית עמוקה.

ביאנקיני כמותג איננו רק עסק משגשג, אלא הזמנה לחיבור פנימי ושכזה לא ניתן למתג אותו, אף שיש את כל התנאים החומריים לכך, המקום, האווירה והכוונה הפנימית האמיתית נותנים מצע והשראה להתחברות עמוקה שכזאת.

כפר הנופש
ביאנקיני
מזמין אתכם
לאירוח כפרי
על גדות
ים המלח!

חוף ביאנקיני
מזמין אתכם
לערוך אירועים
עד 10,000 איש
באווירה טבעית
ובמקום קסום
וייחודי.

/// תעודות הוקרה וכתבות על דינה דגן

תעודת הוקרה

תעודה זו ניתנת ל:
על תרומתך למלוגה ח'
להצלחת ערב זה

ארגון נפגעי טרור מדינה בישראל
Organization Victims of Terror in Israel
תעודת הוקרה
דגן דינה

דינה דגן
יזמית ובעלים
כפר נופש, מסעדה וגן אירועים
"ביאנקיני" - צפון ים המלח

נשים
10
נשות השנה 2006
בחירת הקוראים

נשות השנה 2006

/// דינה דגן 2005

/// דינה דגן אשת השנה 2006

דינה דגן
כפר חנופש "ביאנקיני"
אשת השנה 2006
בתחום חיזוקות
לבנת זמיר-יזיר
איגוד נשים מצחקות
Simon McDonald

/// דינה דגן עם המפורסמים

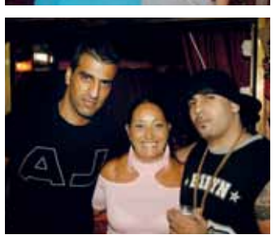

כפר הנופש ביאנקיני

מציע מגוון רחב של אפשרויות לינה המתאימות לכל הרכב משפחתי, לקבוצות, למשפחות עם ילדים ולזוגות רומנטיים.
בכפר הנופש צימרים מעץ באווירה כפרית ונוף לים או למדבר, מיני-סוויטות מרווחות ומפנקות ווילה ארמון בעיצוב אותנטי ייחודי עם פריטי ריהוט וחפצי נוי מקוריים ממרוקו.
נופש בים המלח מאפשר לבחור בין מנוחה וטיפולים מפנקים לגוף ולנפש, בהם מריחת בוץ מינרלי מים- המלח לנופש תוסס ודינמי תודות לשלל המתקנים שבכפר הנופש ביאנקיני.

BIANKINI
Village Resort Dead Sea

צפון ים המלח ד"נ ערבות הירדן | מיקוד: 9066600

טל. 02-9400266 פקס. 02-9947303

biankini777@gmail.com | www.biankini.co.il